

Literarna dela

Franc Tušek
Doroteja Jeraj

Franc Tušek

Smrečica neubogljivka

Sredi jase v gozdu je rasla košata smreka. Okrog nje je že pred leti prikukalo deset novih smrečic. Hitro so rasle in iz leta v leto so bile večje in lepše.

Ko so bile tako velike, da je lahko srna med njimi našla zavetje, jim je stara smreka dejala:

"Jaz sem vaša mati, ve pa ste moje hčerke. Zdaj ste že toliko dorasle, da me razumete, zato poslušajte moje nasvete! Na tej jasi je dovolj prostora za mene in za vse vas. Vse imamo tu dovolj zraka, dovolj sonca, v zemlji pa je tudi dovolj hrane. Med seboj ste si sestre in nobena ne sme druge izkoriščati. Vsaka naj iz zemlje vzame toliko hrane, kot je potrebuje za normalno rast. Tako ne bo zasenčila katere svojih sester. Požrešnost katere koli izmed vas pa bo povzročila njeno bujnejšo rast in s tem jemanje zraka in sonca svojim sestram. To pa bo med vami sprožilo prepir in vnel se bo boj za čim boljši položaj na tej jasi. Posledice prepira bodo hude, saj bodo nekatere od vas zaradi pomanjkanja umrle. Torej, še enkrat vas opozarjam in prosim: Bodite med seboj prijateljice, kot se za sestre spodobi!"

Smrečice so pozorno poslušale mamine nasvete in obljubile, da se bodo po njih tudi ravnale.

Nekaj let so lepo živeli v miru in prijateljstvu. Mama smreka je bila s hčera mi na moč zadovoljna in skupaj z njimi se je veselila njihove zdrave in bujne rasti.

Neko pomlad pa je srednja smrečica napravila za ped višjo mladiko kot druge.

"Zakaj pa to?" so jo vprašale sestre.

"Ne prehitvaj drugih!" je mama smreka opozorila predrzno hčerko.

Smrečica se za vsa opozorila ni zmenila, pač pa je oholo pogledala po svojih za ped nižjih sestrah.

Naslednjo pomlad se je smrečica še bolj povzpela proti nebu. S svojimi na široko razpredenimi koreni-

nami je iz zemlje kar požirala hrano in se ni ozirala na sestre, ki so se pritoževale čez njeno požrešnost.

Mama smreka je vse to dogajanje spremljala z žalostnim srcem. Neubogljivo hčerko je še enkrat opozorila:

"Ti, nesramnica, ti! Zakaj prehitevaš svoje sestre? Kradeš jim hrano, kradeš jim zrak in sonce, ali je to pošteno? Zagotovo ne – mati narava te bo prej ali slej kaznovala!"

Smrečica Neubogljivka je izzivalno pogledala svoje manjše sestre, nato pa še mater in prevzetno izjavila:

"Ni ga več pod soncem, ki bi me zaustavil na moji poti proti nebu. Z vsemi močmi se bomo trudila, da bom zrastle kar najhitreje, in iz leta v leto bom vitkejša in lepša."

V nekaj letih je smrečica Neubogljivka za več metrov prerasla svoje sestre. Čeznje je razprostirala svoje veje in jim onemogočala normalno rast. Ni se menila za njihove vzdihne niti za mamina opozorila.

"Na tej jasi sem zdaj jaz gospodar in jaz bom odločala, katera od mojih sester bo živela in katera bo propadla!" je nekega poletnega dne slovesno izjavila Neubogljivka.

Smrečice okrog nje so se stresle od strahu, mama smreka pa je, videvši, da ji ne zaleže nobeno opozorilo, samo žalostno zavzdihnila.

Čez gozd je zapihal mrzel veter in naznanjal blizajočo se zimo. Iz oblakov so začele padati snežinke. Snežilo je vse močnejše in snežna odeja se je debelila. Smrečice na jasi so se povezale z vejami in tako oprte druga drugi pomagale, da se pod težo snega katera ni zlomila. Smrečica Neubogljivka pa ni imela nikogar, ki bi ji pomagal loviti ravnotežje. Snega na njenih vejah je bilo vse več in vedno bolj se je nagibala vstran. V glavi se ji je zavrtelo in obšel jo

je čuden, doslej nepoznan strah. Snežilo je še naprej in Neubogljivkino vitko telo se je vse bolj nagibalo. Ponoči je zahreščalo in smrečica Neubogljivka se je prelomila čez pol.

Mati smreka je grenko zavzdihnila in dejala:

"No, hčerke moje, zdaj pa vidite, kam pripeljejo neubogljivost, požrešnost in oholost. Upam, da bo to za vse vas dovolj velika izkušnja in da nobena več ne bo šla po Neubogljivkinih stopinjah. Še enkrat poudarjam, da je tu na jasi za vse dovolj prostora, le ljubezen, spoštovanje in obzirnost morajo vladati med nami."

Smrečice so se ravnale po maminih nasvetih in razvile so se v lepe, visoke smreke, ki so bile vsemu gozdu v ponos.

Sveti trije kralji

*Gašper, Miha, Boltežar,
sveti trije kralji,
prišli se Jezusu poklonit'
iz daljnih dežel vladarji.*

*Ne samo poklonit',
prinesli tudi so darila,
poleg zlata in mire
prinesli so dišečega kadila.*

*Gašper in Miha
oba bele sta polti,
verna sta, pobožna,
molitev iz ust jima kar kipi.*

*Kralj Boltežar pa je črn,
po vsem telesu je teman
in po tej znani barvi
je ljudem poznan.*

*Pa naj bodo svetli ali temni,
prosimo jih za blagoslov,
prosimo jih za srečo
in žegen vseh domov.*

Zima

*Zima snega je nasula,
veje so močno se upognile
in pod njegovo težo
mnoge so že se polomile.*

*Mraz je pritisnil
čez in čez
in ivja belega visi
z drevja po dolgem in počez.*

*Veter snega je nanosil
in ustvaril je zamete,
ko kidamo ta sneg,
pa že čutimo organe vnete.*

*Prehladov se bojimo,
ki jih zima trosi,
bojimo še drugih se bolezní,
ki jih ona med ljudmi raznosi.*

*Vidimo pa tudi veselje,
ki zima ga prinaša,
to je rekreacija in smuka,
s katero se narod naš ponaša.*

*Iz dneva v dan
bolj smo čvrsti, zdravi,
zato ker se rekreiramo,
pa smučarji smo pravi.*